

Diváci vyskakují, ohlušující jásot, skandují: *Graham, Graham, Graham!*

Vůbec si nevšímnu, že se mě někdo chystá složit. Lineman obrany se objeví ve slepém úhlu a náraz mě odhodí dozadu, ale udržím se, zarývám nohy do trávníku. Obránce mi s frustrovaným výkřikem strhne obličejovou masku.

Bolest mi vystřelí do hlavy, když dopadnu na zem.

Vzduch mi vyrazí z plic.

Je nade mnou moc hráčů. Nemůžu dýchat.

Strach mě ochromuje a zorné pole se zatemňuje.

Ruce se mi cukají, sahají k hrudi, k hlavě.

Svět kolem mě zvolna mizí a křik fanoušků se rozplývá v bílém šumu.

Něco. Je. Špatně.

Cítím, jak se mi srdce zpomaluje, ne najednou, ale dlouhými těžkopádnými údery – až přestane bít úplně.

Co je?

Jsem mrtvý?

Otázka se mi rozléhá v hlavě, šepot, který přichází odevšad a zároveň odnikud.

Ani náhodou.

Jsem naprosto zdravý. Dneska ráno jsem se probudil a svět mi ležel u nohou.

Hrůza do mě zatíná drápy.

Panebože, někdo, haló? Jste tu někde?

Nebyl jsem dokonalý, ale prosím, potřebuju víc času, musím pomoci bratrovi, potřebuju...

Jen co se myšlenka zformuje, rozsvítí se mi v hlavě barvy, splývají jako olej na plátně, rozpíjejí se do sebe. Na vysoké jsem si jednou dal LSD a ocítl se na tripu.

Seděl jsem na pohovce v domě bratrstva a svět plynul jako neuvěřitelné obrazy. Takový to byl pocit.

Vidím kaleidoskop živých obrazů, které se rozpojují a spojují a plní mě silnými emocemi.

Vidím bratra jako dítě, honí mě, mám ho v patách na cestě za dobrodružstvím.

Vidím otce, jak od nás odchází, kufr mu drncá po zemi.

Vidím matku, jak hraje na klavír.

Objeví se Divina, žena, která mi zlomila srdce.

Vidím spoluhráče z týmu.

Je to změť obrazů, jež splývají a spojují se do neúplných vzpomínek.

Rozplynou se, když se objeví nové vidiny.

Nekonečná dálnice v poušti.

Cítím sluneční paprsky a vanilku.

Cítím chuť šumivého vína.

Objeví se tvář ženy, proniká mi do zorného pole a zase z něj mizí.

Usmívá se a zve mě k sobě.

Kdo to je?

Vodopád světla plavých vlasů.

Smaragdové oči.

Křehká, a přesto silná.

Je to anděl?

Chci to vědět, protože...

Zbožňuju ji.

Cítím jen naprostý klid.

Mír.

Štěstí.

Šíří se ve mně úžas.

Jako bych byl na prahu velkého zjištění.

O smyslu života.

O smyslu *svého* života.